

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoPr/12/2023
Identifikačné číslo spisu:	1316218128
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1316218128.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C. J. Š., K. S., narodenej XX. C. XXXX, C., G. C. XXXX/XX, zastúpenej URBAN & Partners s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava, Červeňova 15, IČO: 47 244 895, proti žalovanému Základnej umeleckej škole v Malackách, Malacky, Záhorácka 1918, IČO: 36 063 967, zastúpenému advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s. r. o., Bratislava, Twin City Tower, Mlynské nivy 10, IČO: 47 239 921, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o určenie, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného trvá a o náhradu mzdy, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-16Cpr/17/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2023 sp. zn. 14CoPr/3/2022- 394, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 5. augusta 2021 č. k. 16Cpr/17/2016-323 zamietol žalobu a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala voči žalovanému určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (ďalej aj „OSPP“), na základe listu žalovaného zo dňa 24. októbra 2016, č.k. 482/2016, jej doručený dňa 26. októbra 2016, tiež určenia, že pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá a tiež náhrady mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru vo výške 934 eur/mesačne za obdobie od 26. októbra 2016 (vrátane) až do času, keď žalovaný umožní žalobkyni pokračovať v práci, najviac však 33.624 eur (tzn. náhradu mzdy za 36 mesiacov) spolu s príslušenstvom odo dňa 15. septembra 2016 (vrátane) až do zaplatenia. Zároveň si uplatnila voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil ustanoveniami § 17 ods. 2, § 68 ods. 1, § 70, § 74, § 77, § 79 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), ako aj ustanovením § 12 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci (ďalej len „zákon o BOZP“). Zdôraznil, že v prípade žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru je dôkazné bremeno na zamestnávateľovi, ktorý musí preukázať splnenie všetkých zákonných požiadaviek pre sporné skončenie pracovného

pomeru, avšak každá zo strán má povinnosť preukázať svoje sporné tvrdenia. Po vykonanom dokazovaní súd zistil, že žalobkyňa žalobu podala v zákonnej lehote dvoch mesiacov z 7. novembra 2016 a napadla ňou platnosť OSPP. V konaní sporné nebolo, že bola u žalovaného zamestnaná 17 rokov ako učiteľka v hudobnom odbore, tiež, že žalobkyňi bolo žalovaným ako zamestnávateľom OSPP z 24. októbra 2016 doručené v písomnej forme, kvalifikovaným spôsobom z 26. októbra 2016 (§ 38 ods. 1 a 4 ZP) za dodržania zákonných lehôt (§ 68 ods. 2 ZP). Z obsahu OSPP (odsek 16. rozsudku) sú podľa súdu dostatočne zrejmé dôvody, keď zamestnávateľ jednoznačným nezameniteľným spôsobom uviedol, že pri skúške alkoholového testu bol u žalobkyňi zistený alkohol. Písomnosť síce neobsahovala dátum kontroly (dychovej skúšky), avšak v čase dania OSPP, datovanej v rovnaký deň tejto skúšky, táto okolnosť nebola sporná a skutkovo vymedzený dôvod OSPP bol žalobkyňi dostatočne zrejmý a nezameniteľný s iným dôvodom. K spornej otázke konkrétnych skutkových okolností vykonania dychovej skúšky u žalobkyne, sporného dôvodu nameranej hodnoty alkoholu, resp. okolností predchádzajúcich dychovej skúške a nasledujúcich po nej mal súd dostatočne preukázané (z obsahu predloženého záznamu o vykonanej kontrole, evidencie kontroly a výpovede svedkýň - P. G. a p. G., pozri odsek 17., 18. 30. a 31. rozsudku), že žalobkyňa pri náhodnej kontrole z 24. októbra 2016 o 13:25 hod., po nástupe do práce (o 12:00 hod.), krátko po začiatku výučby o 13:00 hod., mala pri dychovej skúške v krvi alkohol, pričom podľa detektora (digitálny kalibrovaný prístroj zn. Alcosan AL7000; ods. 26 rozsudku) to bolo v hodnote 0,22 promile. Žalobkyňa výslovne odmietla vykonať po dychovej a opakovanej dychovej skúške, krvnú skúšku pre presné zistenie a objasnenie (napriek poučeniu zamestnancom spoločnosti vykonávajúcej pre žalovaného kontroly a školenia BOZP- p. G.), či nastúpila do práce po požití alkoholu. Z obsahu záznamu o dychovej skúške mal súd preukázané, že ako dôvod pozitívnej hodnoty alkoholu žalobkyňa uviedla, že deň predtým sa zúčastnila rodinnej oslavy a išla spať až o tretej ráno, pričom v deň kontroly uviedla, že nepila. Záznam bol vlastnoručne podpísaný žalobkyňou v prítomnosti ďalších troch osôb (D., G. a G.). Svoje tvrdenia a skutkový opis predchádzajúcich udalostí, najmä tvrdenia o oslave o deň skôr (v sobotu), o tom, že o tretej ráno sa zobudila, nie išla spať, resp. o požití lieku Algifen, žuvačiek, ako aj tvrdenia o úmysle žalovaného ju dychovou skúškou potrestať za v minulosti prejavovaný názor ohľadom výučby, neboli v konaní žiadnym spôsobom preukázané, alebo aspoň podporené takým opisom skutkového deja - sledu udalostí, z ktorého by mohol súd prvej inštancie vyvodiť, že pozitívna hodnota alkoholu u žalobkyňi počas výkonu jej práce - výučby, nebola dôsledkom požitia alkoholických nápojov a v zázname o dychovej skúške sú nepravdivé údaje. Žalobkyňa v priebehu konania menila svoje podstatné skutkové tvrdenia ohľadne priebehu dychovej skúšky a aj predchádzajúcich a nasledujúcich okolností, naopak svedkyne v zásadných faktoch zhodne opísali, že žalobkyňa po nameraní opätovnej pozitívnej hodnoty alkoholu v krvi ako vysvetlenie uviedla, že ide o zostatkový alkohol z predchádzajúceho dňa, z rodinnej oslavy, po ktorej išla neskoro spať (o tretej nadržanom). V súvislosti s námietkou, že žalobkyňa nebola poučená o následkoch v prípade, že jej je nameraná pozitívna hodnota alkoholu na pracovisku, mal súd za preukázané, že žalovaný v rámci svojich riadiacich kompetencií a v súlade so školským zákonom, Zákonníkom práce a zákonom o BOZP, mal prijaté viaceré interné predpisy ohľadom ochrany zdravia pri práci, postupov a vykonávania kontrol ich dodržiavania (Smernicu z 2. septembra 2015, Pracovný poriadok č. 001/2015 - odsek 23., 24. rozsudku) a tiež vykonával v pravidelných intervaloch školenia BOZP prostredníctvom špecializovanej firmy (odsek 27. rozsudku), ktorých sa aj podľa predložených záznamov a prezenčných listín zúčastňovala žalobkyňa (odsek 27. rozsudku). Navyiac povinnosť žalobkyne ako učiteľky, nepožívať alkohol počas vyučovania a odvodene od toho aj zákaz vykonávať výučbu pod vplyvom alkoholu, vyplýva aj priamo z pracovnej náplne žalobkyne (odsek 20. rozsudku). Ohľadne námietky spôsobilosti prístroja na meranie alkoholu v krvi a požiadavky jeho certifikácie a kalibrácie mal súd dostatočne ozrejmené, že išlo o bežný digitálny detektor, s aktuálne platnou kalibráciou v čase jeho použitia pri kontrole dňa 24. októbra 2016 (odsek 26. rozsudku). Použitie takéhoto prístroja je pri obdobných kontrolách na pracovisku obvyklé, pričom pokiaľ zamestnanec nesúhlasí s výsledkom a odmieta akúkoľvek možnosť, že požil alkohol v práci, resp. nastúpil do práce po jeho požití, je možnosť bezodkladne vykonať krvnú skúšku. Žalobkyňa bezprostredne pri kontrole a ani bezodkladne v priebehu nasledujúcich dní netvrdila žiadne také skutočnosti, pre ktoré jej bola nameraná pozitívna hodnota alkoholu, takúto skutočnosť nevyvrátila, ale naopak, v domnení, že dostane kárne opatrenie, priznala, že môže ísť o zbytkový alkohol z predchádzajúceho dňa, z oslavy po ktorej išla spať o tretej nadržanom. Z toho dôvodu ďalšie dokazovanie ohľadom použitého prístroja nepovažoval súd

prvej inštalácie za potrebné, nakoľko mal za daných okolností dostatočne preukázané, že žalobkyňa pri kontrole mala alkohol v krvi.

1.2. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danom prípade je skutkovo vymedzený dôvod napadnutého okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne zo dňa 24. októbra 2016, doručeného žalobkyňi dňa 26. októbra 2016, závažným porušením pracovnej disciplíny a teda spôsobilým dôvodom pre postup zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP, tzn. pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Vychádzal pritom z judikatúry R 39/1998, R 30/2000 a z tzv. nulovej tolerancie na alkohol práve v danom prípade žalobkyne ako učiteľky, pričom prihliadal aj na jej postoje vo vzťahu k nástupu do práce. Za závažné porušenie pracovnej disciplíny považoval súd už to, že žalobkyňa bez ohľadu na nasledujúci pracovný deň a pracovné povinnosti týkajúce sa výučby žiakov požívala preukázateľne dlho, do nočných, až skorých ranných hodín alkohol do tej miery, že ešte pri kontrole v poobedňajších hodinách jej bolo nameraná hodnota 0,22 promile alkoholu v organizme a v takomto stave nastúpila do práce, vykonávať výučbu žiakov. Uviedol, že je nepochybné, aby zamestnanec dodržiaval pracovný poriadok a ďalšie povinnosti zamestnanca, zakladajúce kvalifikovaný dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru. To, že práca žalobkyne bola v predchádzajúcom období kladne hodnotená, nepovažoval za tak zásadné, aby to zvrátilo uvedené závery súdu. Súd preto konanie žalobkyne, ktorej bola na pracovisku dychovou skúškou nameraná pozitívne hodnota alkoholu a následne sa odmietla podrobiť krvnej skúške, považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny intenzity, vylučujúcej ďalšie zotrvanie žalobkyne v pracovnom pomere učiteľky u žalovaného a preskúmaný postup zamestnávateľa vyhodnotil ako zákonný. Vzhľadom na to žalobu v časti určovacieho petitu ako aj v časti náhrady mzdy zamietol ako nedôvodnú.

1.3. O trovách konania súd prvej inštalácie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne rozhodol rozsudkom z 30. mája 2023 sp. zn. 14CoPr/3/2022-394, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštalácie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že súd prvej inštalácie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s § 195 CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré poukazuje. Uviedol, že súd prvej inštalácie v odôvodnení rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto aj primeraným a dostatočným spôsobom v súlade § 220 CSP zdôvodnil. Žalobkyňa pritom v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený súdom prvej inštalácie a jej odvolanie nepovažoval za dôvodné.

2.2. Súd prvej inštalácie v predmetnej veci správne a v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie v merite veci ustálil aj skutkový stav, keď poukázal predovšetkým na to, že nebolo sporným, že žalobkyňi bolo dňa 26. októbra 2016 na pracovisku doručené v písomnej podobe okamžité skončenie pracovného pomeru č. 482/2016, datované dňa 24. októbra 2016, z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, ktorého sa žalobkyňa dopustila tým, že bol u nej zistený alkohol po skúške alkoholového testu, pričom nebolo sporné, že táto dychová skúška bola vykonaná dňa 24. októbra 2016 na pracovisku žalovaného. Pokiaľ žalobkyňa opätovne namietala, že OSPP je neplatné aj preto, že žalovaným vymedzený dôvod je neurčitý, odvolací súd poukazuje na dostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštalácie (ods. 16 rozsudku). Odvolací súd vychádzajúc z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2007 a sp. zn. 1MCdo/2/2008 a po preskúmaní obsahu Oznámenia č. 482/2016 zo dňa 24. októbra 2016, dospel k záveru, že jednotlivé odseky uvedeného okamžitého skončenia pracovného pomeru je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti, pričom z obsahu jednoznačne vyplýva, že žalovaný podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP okamžite skončil so žalobkyňou pracovný pomer z dôvodu, že žalobkyňa závažne porušila pracovnú disciplínu tým, že u nej bol zistený alkohol po skúške alkoholového testu, pričom pracovný poriadok žalovaného považuje tento skutok za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Takto skutkovo vymedzený dôvod nie je možné zameniť s iným dôvodom. Vzhľadom na to, že žalobkyňa absolvovala dychovú skúšku len v uvedený deň (24. októbra 2016) a jedine pri tejto dychovej skúške mala pozitívny výsledok, nie je možné takto žalovaným vymedzené skutkové okolnosti považovať za neurčité a zameniteľné s akýmkoľvek inými

skutkovými okolnosťami. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že v zápise z kontroly absentuje uvedenie jednotiek, v akých bol zistený (nameraný) výsledok testu 0,22, uvedený údaj nemení nič na tom, že výsledok bol pozitívny, nie nulový a z predloženého listinného dôkazu - popis testera Alcosan AL7000 vyplýva, že prístroj uvádza hodnoty v promile. Námietku žalobkyne, že bola testovaná prístrojom, ktorý podľa nej nebol certifikovaný a kalibrovaný, považoval odvolací súd za nedôvodnú. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že právny predpis neurčuje, aký druh detekčného prístroja sa má použiť a ak osoba odmietne takéto vyšetrenie, možno vykonať lekárske vyšetrenie odberom krvi. V konaní bolo preukázané, že na meranie bol použitý prístroj - digitálny alkoholový detektor, typ AL 7000, ktorým bola dňa 24. októbra 2016 vykonaná dychová skúška, pričom tento prístroj bol na žiadosť B. G., LUKA TEAM s. r. o. dňa 23. septembra 2016 kalibrovaný s výsledkom, že vyhovuje technickej špecifikácii výrobcu a meria v uvedenej tolerancii (4 %), pričom platnosť kalibrácie je 6 mesiacov (do 23. marca 2017), uvedené jednoznačne vyplynulo z predloženého kalibračného protokolu č. 20160923. Teda je nesporné, že na meranie bol použitý prístroj, ktorý bol riadne kalibrovaný a testovaný. Rovnako ako súd prvej inštancie považoval vykonanie dokazovania znalcom, na preukázanie, že takto namierané hodnoty môžu u dospeljej ženy ovplyvniť jej fyzický alebo mentálny stav, považoval za nadbytočné. V tejto súvislosti poukázal na to, že za závažné porušenie pracovnej disciplíny v zmysle Zákonníka práce sa považuje požívanie alkoholických nápojov a iných omamných látok na pracovisku v pracovnej dobe aj mimo týchto pracovísk a nastúpenie do práce pod ich vplyvom (čl. I bod 1 a 3 Smernice na kontrolu požívania alkoholických nápojov), pričom za zvlášť hrubé porušenie pracovnej disciplíny sa považuje najmä neschopnosť zamestnanca k výkonu práce v dôsledku požitia alkoholických nápojov (čl. 15 ods. 6) písm. c) Pracovného poriadku). Medzi stranami pritom nebolo sporné, že žalobkyňa bola oboznámená s pracovným poriadkom žalovaného a že absolvovala príslušné školenia BOZP, navyše uvedená skutočnosť vyplýva aj z pracovnej zmluvy žalobkyne, v ktorej je uvedené, že učiteľ nesmie požívať alkohol, ani iné návykové látky v priestoroch školy a počas vyučovania (bod 16. zmluvy). Pokiaľ namietala, že nie je možné posudzovať mieru intenzity závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa pracovného poriadku, odvolací súd poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/47/2009, podľa ktorého zamestnanec je povinný plniť povinnosti stanovené nielen právnymi predpismi, ale aj pracovným poriadkom a inými vnútornými predpismi zamestnávateľa (smernicou), pracovnou zmluvou a rovnako tiež pokynmi nadriadeného vedúceho zamestnanca a tiež, že povinnosť dodržiavať pracovný poriadok vyplýva priamo z § 84 ods. 3 Zákonníka práce. K námietke hodnotenia intenzity porušenia pracovnej disciplíny odvolací súd uviedol, že skutočnosti týkajúce sa bezúhonnej praxe žalobkyne a ani to, že nikdy nemala problém s pracovnou disciplínou (ani s alkoholom), nemajú zásadný význam a i keď ide o jednorázové zlyhanie, vzhľadom na špecifiká práce s maloletými deťmi a s tým spojenú nulovú toleranciu požitia alkoholu, bolo za daných okolností OSPP žalobkyne v súlade s § 68 ods. 1 písm. b) ZP. V konaní nebolo sporné, že v zázname o vykonaní dychovej skúšky z 24. októbra 2016 zamestnanec požitie alkoholu priznáva s tvrdením, že mala včera oslavu. Žalobkyňa bola riadne poučená a nič jej nebránilo, ak považovala výsledok dychovej skúšky za nesprávny, s krátkym časovým odstupom požiadať o vykonanie krvnej skúšky. Dychová skúška bola po uplynutí času (potvrdené svedeckými výpoveďami) zopakovaná opätovne s pozitívnym výsledkom a výsledok ani jednej skúšky žalobkyňa nenamietala, dobrovoľne podpísala záznam o vykonaní bez toho, aby namietala jej výsledok alebo žiadala uviesť, že nepožila žiaden alkoholický nápoj. Skutočnosť, že zamestnávateľ netrval za tohto stavu na vykonaní inej skúšky, nepredstavuje žiadne porušenie povinnosti zamestnávateľa, ktoré by malo za následok „liberáciu“ zamestnanca od výsledku pozitívnej dychovej skúšky. Pokiaľ namietala, že nekonzumovala pred nástupom do práce, resp. večer pred nástupom alkoholické nápoje a pozitívny výsledok súvisí s konzumovaním žuvačiek a liekov, toto tvrdenie ničím nepreukázala. Svedkovia prítomní pri kontrole potvrdili, že uviedla, že deň predtým mala rodinnú oslavu a bolo jej navrhnuté bezprostredne po kontrole podrobiť sa krvnej skúške. Odvolací súd zdôraznil, že v prejednávanej veci súd nezaložil svoje rozhodnutie len na jednom dôkaze (svedeckých výpovediach), ale vychádzal aj z výpovede žalobkyne, riaditeľky žalovaného, listinných dôkazov (napr. zápisu o dychovej skúške, záznamu vedenia rozhovoru so zamestnancom, pracovného poriadku, pracovnej zmluvy, smernice žalovaného, oficiálnej informácii od výrobcu detekčného prístroja). V nadväznosti na odvolacie námietky odvolací súd zdôraznil, že dokazovanie pred súdom prvej inštancie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu pre zistenie skutkového stavu veci. A vykonanie ďalších dôkazov považoval za nadbytočné.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. V súvislosti s vadou namietanou podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že súdy nižšej inštancie rozhodli o tom, že žalobkyňa závažne porušila pracovnú disciplínu, čo bolo dôvodom pre OSPP podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP, a to bez vykonania podstatných dôkazov (výsluch zdravotnej sestry V., výsluch partnera žalobkyne O. N., odborné posúdenie Úradom pre metrológiu a skúšobníctvo k spôsobilosti prístroja, dôkaz znalcom za účelom preukázania, či nameraná hodnota 0,22 mohla mať vplyv na správanie žalobkyne) a adekvátne neodôvodnili, prečo odmietli žalobkyňou navrhnuté dôkazy. Dôkazné bremeno pritom zaťažovalo žalovaného, ktorý mal žalobkyňu po vykonaní dychovej skúšky riadne oboznámiť s možným zamýšľaným dôsledkom a neodmietol by vykonanie odberu krvi po tom, čo žalobkyňa sama o to požiadala. Súdy sa preto dopustili excesu pri hodnotení dôkazov, keď si neoverili spôsobilosť prístroja, či nameraná hodnota nebola len dôsledkom požitia lieku Algifen v kombinácii s ústnou vodou, žalovaný pokiaľ nepredložil relevantný dôkaz (odber krvi), jediným relevantným dôkazom mohla byť len krvná skúška žalobkyne vykonaná v nemocnici, lebo nebolo odborne spôsobilou osobou preukázané, že v deň vykonania dychovej skúšky bola pod vplyvom alkoholu na pracovisku. Súdy nedostatočne odôvodnili odmietnutie návrhu žalobkyne na vykonanie ďalších dôkazov, že nameraná hodnota 0,22 prístrojom použitým žalovaným je relevantným údajom, svoj záver o tom, že žalobkyňa bola pod vplyvom alkoholu a že závažne porušila pracovnú disciplínu. Namietla, že súdy porušili ust. § 319 CSP, keď sami nedoplnili dokazovanie na ochranu žalobkyne a tiež ust. § 385 ods. 1 a § 322 CSP, keď odvolací súd vykonával a dopĺňal dokazovanie bez toho, aby nariadil pojednávanie a umožnil stranám sa vyjadriť. V tejto súvislosti poukázala na bod 49. rozsudku, z ktorého vyplýva, že odvolací súd sám zopakoval dokazovanie, keď preskúmal obsah oznámenia o skončení pracovného pomeru, na základe čoho potom vyvodil právny záver, že takto skutkovo vymedzený dôvod nie je možné zameniť s iným dôvodom. V bode 50. rozsudku odvolací súd zopakoval dokazovanie, pričom uviedol doposiaľ súdom prvej inštancie nevyslovený záver o jednotkách nameranej hodnoty 0,22.

3.2. V súvislosti s namietanou vadou § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia nasledovných právnych otázok:

1. Bol súd povinný pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny, a teda pri hodnotení či zo strany žalobkyne došlo k porušeniu pracovnej disciplíny závažným spôsobom, prihliadať na (i) osobu zamestnanca, (ii) funkciu, ktorú vykonáva (resp. jej pracovné zaradenie), (iii) jej doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, (iv) situáciu, za ktorej malo dôjsť k porušeniu pracovnej disciplíny, (v) či na dôsledky pre zamestnávateľa, prípadne aj na iné kritériá či okolnosti tohto prípadu? (ďalej len „právna otázka 1“). V tejto súvislosti uviedla, že na uvedené konkrétne okolnosti súd pri posudzovaní intenzity porušenia pracovnej disciplíny neprihliadol nedostatočným odôvodnením, že „nebude prihliadať“, pričom uvedené vyžaduje judikatúra dovolacieho súdu (s poukazom na sp. zn. 5Cdo/74/2008, 5Cdo/95/2009, 8Cdo/116/2017, 8Cdo/86/2018), ktorých závery boli uznané aj Ústavným súdom SR v uznesení III. ÚS 28/2020.

2. Je možné oznámenie o skončení pracovného pomeru, ktoré je formulované nasledovne 35 „(...) ste závažne porušili pracovnú disciplínu tým, že bol u Vás zistený alkohol po skúške alkoholového testu“, považovať za neplatné v zmysle § 70 Zákonníka práce, a to z dôvodu, že takto skutkovo vymedzený dôvod uvedený v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru je zameniteľný s iným dôvodom? (ďalej len „právna otázka 2“). Uviedla, že posúdenie platnosti právnych úkonov je právnou otázkou. Poukázala na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/12/2008 a sp. zn. 7Cdo/1033/2015, podľa ktorých je dôvod OSPP vymedziť tak, aby bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením skutočností, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu pracovný pomer končí. Odvolací súd sa odklonil od záverov predmetnej judikatúry keď v bode 49. vyslovil, že z obsahu písomného okamžitého skončenia pracovného pomeru sú dostatočne zrejmé dôvody, ktoré viedli žalovaného k ukončeniu pracovného pomeru so žalobkyňou, keď jednoznačným nezameniteľným spôsobom v ňom zamestnávateľ uviedol, že k nemu pristúpil z dôvodu, že pri skúške alkoholového testu, bol u žalobkyni zistený alkohol.

3. Bol odvolací súd viazaný tým, ako žalovaný v hmotnoprávnej pozícii zamestnávateľa vo svojom

pracovnom poriadkom (alebo v inom internom predpise) hodnotí určité konanie svojho zamestnanca? (ďalej len „právna otázka 3“). Uviedla, že súd sa pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny nemal riadiť pracovným poriadkom ani vnútornou smernicou, nakoľko podľa rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 5Cdo/17/2011, „Je vecou súdu, aby posúdil, či sa zamestnanec dopustil zavineného porušenia pracovnej disciplíny, a v prípade kladného záveru rozhodol, o aký stupeň porušenia pracovnej disciplíny v danom prípade ide. Pri týchto úvahách nie je súd obmedzovaný žiadnymi konkrétnymi hľadiskami či hranicami, ale berie do úvahy iba špecifiká prejednávanej veci a podporne i platnú judikatúru (ak táto bola prijatá).“ Obdobné konštatoval vo svojom rozhodnutí sp. zn. 21Cdo/617/2005 aj Najvyšší súd ČR.

4. Môže súd prvej inštancie, resp. po ňom aj odvolací súd rozhodnúť o nevykonaní riadne a včas navrhnutých dôkazov žalobcom bez toho, aby vykonal tzv. Perna test, resp. v rozpore s tzv. Perna testom? (ďalej len „právna otázka 4“). V tejto súvislosti uviedla, že súdy odmietli vykonať ňou navrhované dôkazy, čím porušili aj zásadu rovnosti zbraní, pričom poukázala na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 7Cdo/205/2019, kde sa súd zaoberal otázkou, kedy môže odmietnuť návrh na vykonanie dôkazu, pričom ide o obdobný prípad.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. V danom prípade žalobkyňa vyvodila prípustnosť podaného dovolania aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne

odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.3. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8.4. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia tiež nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolačný súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade.

9. Žalobkyňa v súvislosti s vadou § 420 písm. f) CSP vytýkala súdom nižšej inštancie nedostatky v procese dokazovania, keď súdy nesprávne a neúplne zistili skutkový stav, nakoľko nevykonali ňou navrhnuté dôkazy, čo adekvátne neodôvodnili, nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu, čím došlo k nesprávnemu hodnoteniu dôkazov a tak dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdili. V súvislosti s tým namietala i nedostatočné odôvodnenie napadnutého odvolacieho rozhodnutia. Zároveň namietala nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý bez nariadenia pojednávania a vyjadrenia strán sporu, vykonával a dopĺňal dokazovanie.

10. V súvislosti s námietkou žalobkyne o pochybení súdu v procese dokazovania najvyšší súd akcentuje, že dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/201/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011).

10.1. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

10.2. Nesprávne, neúplné vyhodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré dovolateľka uvádza v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovoláciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade súdu prvej inštancie, pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli a treba ich považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých

navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

10.3. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

11. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vyplýva, že súdy nižšej inštancie dospeli k záveru, že žalovaným vymedzený dôvod OSPP z 24. októbra 2016, doručené žalobkyni písomne 26. októbra 2016, je závažným porušením pracovnej disciplíny a teda spôsobilý pre postup zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP, ktorého sa dopustila žalobkyňa tým, že bol u nej zistený alkohol po skúške alkoholového testu v pracovnej dobe, po vykonaní dychovej skúšky z 24. októbra 2016 na pracovisku žalovaného. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a stotožnil sa so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie. Zdôraznil, že v prejednávanej veci súd nezaložil svoje rozhodnutie len na jednom dôkaze (svedeckých výpovediach), ale vychádzal aj z výpovede žalobkyne, riaditeľky žalovaného, listinných dôkazov (napr. zápisu o dychovej skúške, záznamu vedenia rozhovoru so zamestnancom, pracovného poriadku, pracovnej zmluvy, smernice žalovaného, oficiálnej informácie od výrobcu detekčného prístroja). Dokazovanie pred súdom prvej inštancie považoval za vykonané v dostatočnom rozsahu pre zistenie skutkového stavu veci a preto vykonanie ďalších dôkazov považoval za nadbytočné. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že alkohol v krvi počas pracovnej doby nemala (a nameraná hodnota mohla byť spôsobená liekom Algifen v kombinácii s ústnou vodou) a v tejto súvislosti žiadala vypočúť zdravotnú sestru V., jej partnera, odborné posúdenie detekčného prístroja Úradom pre metrológiu a skúšobníctvo, odvolací súd v bode 51. rozsudku uviedol, že žiadny právny predpis neurčuje, aký druh detekčného prístroja sa má použiť a mal preukázané z kalibračného protokolu č. 20160923, že v čase kontroly mal digitálny detektor platnú kalibráciu (bod 26. rozsudku súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie podrobne uvádza v bode 62. rozsudku, mal zo záznamu o kontrole, vlastnoručne podpísanom žalobkyňou za prítomnosti troch osôb (bod 17. rozsudku), evidencie kontroly (bod 18.) a konzistentnej výpovede svedkýň pani G. a G. preukázaný alkohol v krvi u žalobkyne počas vyučovania, aj to, že žalobkyňa výslovne odmietla vykonať po dychovej a opakovanej dychovej skúške, krvnú skúšku, pre presné zistenie a objasnenie, či nastúpila do práce po požití alkoholu alebo nie. Z toho dôvodu ďalšie dokazovanie ohľadom použitého prístroja nepovažoval súd za potrebné. Výsledok neskoršieho súkromného vyšetrenia odberom krvi považoval bez právneho významu. Tvrdenia, že si žalobkyňa záznam neprečítala, vyhodnotil súd len ako obranu proti záznamu, nakoľko v čase podpisu žiadnym spôsobom svoj nesúhlas neprejavila (výhradou, nepodpísaním). Tvrdenia o oslave skôr ako deň pred nástupom do práce, užitie liekov a ústnej vody súd nemal preukázané a ani podporené takým sledom udalostí, z ktorého by vyvodil záver, že nameraná hodnota alkoholu v krvi nebola v dôsledku požitia alkoholických látok, poukázal pritom na rozpory v jej tvrdeniach (bod 2., bod 9., bod 28. rozsudku) a vykonanými dôkazmi (bod 16. až 27. rozsudku). Odvolací súd v bode 55. rozsudku, považoval skutočnosti uvedené v zázname o vykonaní dychovej skúšky za nesporné, rovnako ako súd prvej inštancie a dodal, že ak mala žalobkyňa pochybnosti o výsledku, mohla to uviesť do záznamu a následne bezprostredne s krátkym časovým odstupom absolvovať odber krvi. Nepreukázala pritom, že by jej k uvedenému konaniu bránil napríklad zlý zdravotný stav. V bode 55. rozsudku odvolací súd uvádza, že žalobkyňa ničím nepreukázala tvrdenia, že

pozitívny výsledok alkoholu v dychu bol zapríčinený liekmi, žuvačkami, naopak svedkovia, prítomní pri kontrole potvrdili, že žalobkyňa uviedla po vykonaní dychovej skúšky, že mala deň predtým rodinnú oslavu, dychovú skúšku nespochybňovala, odmietla sa bezprostredne podrobiť odberu krvi na vylúčenie alkoholu a následné absolvovanie krvnej skúšky v daný deň s časovým odstupom (o 15.37 hod.), už nemôže byť spôsobilé preukázať, či výsledok dychovej skúšky vykonaný o 13.23 hod. bol nesprávny. Pokiaľ žalobkyňa navrhla vykonanie dôkazu znalcom, za účelom preukázania, či nameraná hodnota 0,22 mohla mať vplyv na správanie žalobkyne, odvolací súd v bode 55. rozsudku uvádza, „že žalovaný má jednoznačne a nespochybniteľne ustanovené, že za závažné porušenie pracovnej disciplíny v zmysle Zákonníka práce sa považuje požívanie alkoholických nápojov a iných omamných látok na pracovisku v pracovnej dobe aj mimo týchto pracovísk a nastúpenie do práce pod ich vplyvom (čl. I bod 1 a 3 Smernice na kontrolu požívania alkoholických nápojov), pričom za zvlášť hrubé porušenie pracovnej disciplíny sa považuje najmä neschopnosť zamestnanca k výkonu práce v dôsledku požitia alkoholických nápojov (čl. 15 ods. 6) písm. c) Pracovného poriadku). Medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa bola oboznámená s pracovným poriadkom žalovaného a že absolvovala príslušné školenia BOZP. Navyše uvedená skutočnosť vyplýva aj z pracovnej zmluvy žalobkyne, v ktorej je uvedené, že učiteľ nesmie požívať alkohol, ani iné návykové látky v priestoroch školy a počas vyučovania (bod 16. zmluvy). Z uvedeného potom jednoznačne vyplýva, že na to, aby zamestnanec porušil pracovnú disciplínu závažným spôsobom je postačujúce, aby u neho bola nameraná akákoľvek, teda aj nepatrná, výška hladiny alkoholu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 39/98, R 30/2000). Vzhľadom na uvedené závery, odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, považoval za nadbytočné a nehospodárne vykonanie dokazovania výsluchom znalca z odboru toxikológie a farmácia ako aj znalca z odboru medicíny.“

11.1. Pokiaľ žalobkyňa uvádza, že odvolací súd vykonával a doplnil dokazovanie napriek tomu, že konal bez nariadenia pojednávania, takýto procesný postup odvolacieho súdu však z jeho rozhodnutia nevyplýva. Z ustanovení § 384 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP vyplýva, že ak odvolací súd v rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie dôjde k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie zopakuje. Uvedená povinnosť odvolacieho súdu vyplýva z princípu priamosti, ktorý v tomto prípade znamená, že odvolací súd nemôže dôkazy vykonané súdom prvej inštancie sám len prehodnotiť. O nové hodnotenie dôkazov ide tam, kde má odvolací súd iný názor na spoľahlivosť dôkazného prostriedku. Zároveň, ak chce odvolací súd vstúpiť do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, obligatórne musí byť nariadené odvolacie pojednávanie (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1279, 1287). Odvolací súd sa stotožnil so svojím rozhodnutím so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vo svojich dôvodoch rozhodnutia naň poukazuje. Pokiaľ vyslovil záver o jednotkách nameranej hodnoty 0,22 a preskúmal obsah Oznámenia č. 482/2016, z uvedeného nijak nevyplýva, že by z vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa dospel k iným skutkovým zisteniam. Žalobkyňou uvádzané dôkazy hodnotil rovnako ako súd prvej inštancie, a len doplnil, že námietka k neuvedeniu jednotiek výsledku testu nementí záver, že test nebol negatívny a dodal, že z jeho popisu (správne má byť „bod 26. rozsudku“ súdu prvej inštancie) vyplýva, že uvádzané jednotky sú v promile. Rovnako ako súd prvej inštancie zopakoval, že jednotlivé odseky písomného OSPP je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti a súdy zhodne dospeli k záveru, že v ňom vymedzený dôvod je nezameniteľný. Vychádzali pri tomto závere z Oznámenia č. 482/2016 (viď bod 16. a bod 59. rozsudku súdu prvej inštancie a bod 49. rozsudku odvolacieho súdu).

11.2. Dovolací súd v rozhodovanom spore nezistil, že by postupom súdov oboch nižších inštancií došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces rôznymi deficitmi v dokazovaní, právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistili skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodli tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle (IV. ÚS 252/04). Dovolací súd nezistil ani to, že zistenie skutkového stavu by bolo prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť (porovnaj I. ÚS 6/2018), a ani, že prijaté právne závery by boli v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. že by z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývali (porovnaj I. ÚS 243/07).

12. Pokiaľ dovolaateľka namietala vadu zmätočnosti súvisiacu s nedostatočným odôvodnením odvolacieho súdu, v prejednávacom prípade k nej nedošlo. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vétrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

12.1. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

12.2. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolaateľky, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva odpoveď na otázky podstatné pre rozhodnutie v spore. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý odvolací súd potvrdil, spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Dovolaním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

12.3. Dovolací súd navyše pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv dovolaateľky nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a záver boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia je zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

12.4. Skutočnosť, že dovolaateľka sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd pripomína, že iba súd rozhoduje, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie, pričom svoje rozhodnutie musí odôvodniť.

12.5. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolaateľky.

13. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že sudy nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, preto žalobkyňa neopodstatnene namietala, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté zmätočnosťou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP.

14. V prejednávanej veci dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodila aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K tomu odvolací súd uvádza nasledovné:

14.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017).

14.2. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. V zmysle judikátu R 71/2018 do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

14.3. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi odvolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

15. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

16. Z obsahu napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že v prejednávanej veci odvolací súd bez vykonania dokazovania dospel rovnako ako súd prvej inštancie k záveru, že skutok - zistený alkohol u žalobkyne počas pracovnej doby, ktorý bol žalobkyňu v Okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 24. 10. 2016 kladený za vinu sa stal a má intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny, zakladajúceho postup zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

17. Z toho ako žalobkyňa formulovala svoju dovoláciu námietku, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky 1: „Bol súd povinný pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny, a teda pri hodnotení či zo strany žalobkyne došlo k porušeniu pracovnej disciplíny závažným spôsobom, prihliadať na (i) osobu zamestnanca, (ii) funkciu, ktorú vykonáva (resp. jej pracovné zaradenie), (iii) jej doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, (iv) situáciu, za ktorej malo dôjsť k porušeniu pracovnej disciplíny, (v) či na dôsledky pre zamestnávateľa, prípadne aj na iné kritériá či okolnosti tohto prípadu?“, a právnej otázky 3: „Bol odvolací súd viazaný tým, ako žalovaný v hmotnoprávnej pozícii zamestnávateľa vo svojom pracovnom poriadku (alebo v inom internom predpise) hodnotí určité konanie svojho zamestnanca?“ vo vzťahu k ustanoveniu § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa v dovolaní spochybňuje odvolacím súdom zodpovedané posúdenie stupňa intenzity jej konania pre jej právnu kvalifikáciu ako závažného porušenia pracovnej disciplíny, pretože odvolací súd sa nezaoberal ďalšími relevantnými špecifikami prípadu ako sú 1) osoba zamestnanca, 2) funkcia, ktorú vykonáva (resp. jeho pracovné zaradenie), 3) jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, 4) spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, 5) situácia, v ktorej k porušeniu došlo, 6) dôsledky pre zamestnávateľa (poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/116/2017, ale aj sp. zn. 5Cdo/74/2008, sp. zn. 8Cdo/86/2018). V súvislosti s 3. vymedzenou otázkou uvádza, že odvolací súd pri posúdení intenzity porušenia pracovnej disciplíny nesprávne vychádzal z pracovného poriadku (poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/17/2011, podľa ktorého „Je vecou súdu, aby posúdil, či sa zamestnanec dopustil zavineného porušenia pracovnej disciplíny, a v prípade kladného záveru rozhodol, o aký stupeň porušenia pracovnej disciplíny v danom prípade ide. Pri týchto úvahách nie je súd obmedzovaný žiadnymi konkrétnymi hľadiskami či hranicami, ale berie do úvahy iba špecifiká prejednávanej veci a podporne i platnú judikatúru (ak táto bola prijatá). Z uvedeného vyplýva, že pri posudzovaní stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny nie je súd viazaný tým, ako zamestnávateľ vo svojom pracovnom poriadku (alebo v inom internom predpise) hodnotí určité konanie svojho zamestnanca“.).

17.1. V danej súvislosti najvyšší súd uvádza, že otázka - či sa zamestnanec dopustil zavineného porušenia pracovnej disciplíny, a v prípade kladného záveru o aký stupeň porušenia pracovnej disciplíny v konkrétnom prípade ide, je vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pri týchto úvahách nie je súd obmedzovaný žiadnymi konkrétnymi hľadiskami, či hranicami, ale berie v úvahu iba špecifiká prejednávanej veci, čo odvolací súd v preskúmvanej veci zohľadnil. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu vyplýva, že skutok - zistený alkohol u žalobkyne počas pracovnej doby, vzhľadom na okolnosti prípadu a to, že je učiteľkou maloletých detí, u ktorej je vyžadovaná nulová tolerancia alkoholu, a tiež vzhľadom na zákaz požívania alkoholu v pracovnej zmluve žalobkyne, pracovnom poriadku žalovaného, má intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny, zakladajúceho postup zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, bezúhonnú dlhodobú prax žalobkyne nepovažoval za spôsobilú pre jej zníženie (bod 53., 54. rozsudku odvolacieho súdu).

17.2. V danom prípade je dovolací súd toho názoru, že dovolateľka argumentáciou v rámci uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP s poukazom na právne otázky 1., 3. a aj právnu otázku 4: „Môže súd prvej inštancie, resp. po ňom aj odvolací súd rozhodnúť o nevykonaní riadne a včas navrhnutých dôkazov žalobcom bez toho, aby vykonal tzv. Perna test, resp. v rozpore s tzv. Perna testom?“, vytýka nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, nedostatky v procese dokazovania a hodnotenia vykonaných dôkazov ako i nesprávne právne posúdenie žaloby. Dovolací súd zároveň dodáva, že realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

18. Z právnej otázky č. 2: „(...) ste závažne porušili pracovnú disciplínu tým, že bol u Vás zistený alkohol po skúške alkoholového testu“, považovať za neplatné v zmysle § 70 Zákonníka práce, a to z dôvodu, že takto skutkovo vymedzený dôvod uvedený v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru je zameniteľný s iným dôvodom?“, tak ako je formulovaná žalobkyňou vyplýva, že nesúhlasí s právnym záverom odvolacieho súdu ohľadne vymedzeného dôvodu OSPP. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu, od ktorého sa odvolací súd svojím rozhodnutím odklonil,

sp. zn. 3Cdo/12/2008 „k splneniu hmotnoprávnej podmienky platného okamžitého skončenia pracovného pomeru je teda potrebné, aby dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením skutočností, v ktorých účastník vidí naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer okamžite končí“, obdobne rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/1033/2015. Odvolací súd pri svojom právnom závere, vychádzajúc z rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 1MCdo/2/2008 „vo výpovedi z pracovného pomeru je potrebné nielen citáciou právneho predpisu, ale aj skutkovo konkretizovať (vymedziť) výpovedný dôvod tak, aby nebol zameniteľný, inak je výpoveď podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce neplatná. Dôvod výpovede z pracovného pomeru je skutkovo vymedzený nezameniteľným spôsobom vtedy, ak sú vo výpovedi okolnosti výpovedného dôvodu uvedené tak, že opísaný skutok je nezameniteľný s inými skutkami. Je treba mať tiež na pamäti, že súd právnou kvalifikáciou (citáciou právneho predpisu), ktorú účastník vo výpovedi uvedie, nie je viazaný. Dôvod výpovede podľa § 63 ods. 1 Zákonníka práce je nutné uviesť nielen tak, aby bolo zrejmé, ktorý z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 Zákonníka práce bol uplatnený, ale súčasne takým spôsobom, aby bolo nepochybné, v čom (skutkovo) spočíva. Bez tejto konkretizácie použitého výpovedného dôvodu zo skutkovej stránky nie je zabezpečené, že nevzniknú pochybnosti o tom, z akého dôvodu bol so zamestnancom pracovný pomer skončený, a že výpovedný dôvod nebude možné dodatočne meniť dopĺňaním skutkových údajov, ktoré výpoveď neobsahuje. Skutočnosti, ktoré boli dôvodom výpovede, pritom nie je potrebné rozvádzať do všetkých podrobností (detailov), lebo pre neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť prejavu vôle je výpoveď z pracovného pomeru neplatná len vtedy, keď by sa nedalo ani výkladom prejavu vôle ustáliť, prečo bola daná zamestnancovi výpoveď“ a sp. zn. 5Cdo/205/2007 „skutočností, ktoré sú dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru, nie je potrebné rozvádzať do všetkých podrobností z dôvodu, že pre neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť prejavu vôle je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné len vtedy, kedy by sa nedalo ani výkladom prejavu vôle zistiť, prečo bol pracovný pomer okamžite skončený. Pritom výklad prejavu vôle môže smerovať len k objasneniu jeho obsahu, teda k zisteniu toho, čo bolo skutočne prejavované. Pomocou výkladu prejavu vôle nie je možné „nahrádzať“ alebo „dopĺňať“ vôľu, ktorú účastník v rozhodnej dobe nemal, alebo ktorú síce mal, ale neprejavil ju“. Dospel z vykonaného dokazovania k záveru, že jednotlivé odseky OSPP je potrebné vykladať vo vzájomnej súvislosti, pričom z obsahu je jednoznačné, že k nemu došlo podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP z dôvodu, že žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu tým, že bol u nej zistený alkohol po skúške alkoholového testu, pričom pracovný poriadok žalovaného považuje tento skutok za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Takto skutkovo vymedzený dôvod nie je možné zameniť s iným dôvodom. Dodal, že žalobkyňa absolvovala dychovú skúšku len v uvedený deň 24. októbra 2016 a jedine pri tejto skúške mohla mať pozitívny výsledok. Pokiaľ namietala neuvedenie jednotiek 0,22, údaj nič nemení na tom, že výsledok testu bol pozitívny. Z obsahu položenej otázky najvyšší súd dospel k záveru, že žalobkyňa právnou otázkou/otázku zásadného významu, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, neformuluje. V podstate z dovolania možno vyvodiť iba jej nesúhlas s právnymi závermi súdov nižších inštancií a nesprávnym vyhodnotením skutkových okolností; touto namietanou nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Len samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy preto neprihádza.

19. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

20. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.